

SILVIN SARDENKO:

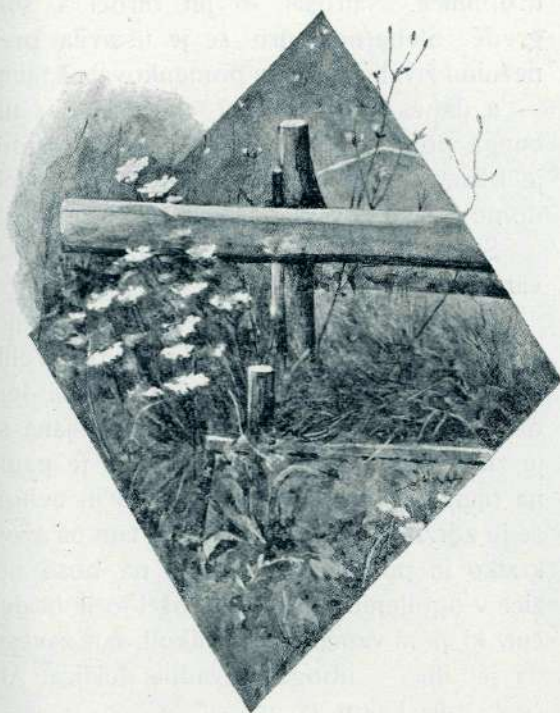
GORSKI VIRI IN VERZI.

Nevesta noče biti.

Saj vedno, mati, ste mi bili ljubi —
 kako da več vam nisem hčerka draga,
 kaj silite od rodnega me praga? ...
 Četudi me bogata roka snubi,
 pri polnih rokah samega srebra
 osirotela sredi bi srca!

Nikoli v srcu želja mi ne vstane,
 da bi pri vas ustreči ji ne mogla:
 Stoterni cvet od vsakega mi vogla
 pozdrave diha, v solncu obsijane,
 in lice moje skoraj da ne ve,
 kaj bridkogrenke, prave so solze.

Kaj rekla cerkev naša bo šentjurska,
 ko videla ne bo me v svoji sredi!
 — Kje neki hodi? Večni Oče vedi!
 Oj, to je črna dušica zamurska,
 da več ne spomni mojih se dobrot,
 ki sem jih pred njo sipala povsod.

Tako si cerkev mislila bi z grička ...
 In ko bi pela sveti dan Gospodu,
 razlegal glas bi se po savskemrodu,
 in vsaka veja vsakega grmička
 trepetajoč bi čula glasek njen —
 le k meni ne bi mogel glas iskren.

Kar angelov izbral za rajske hrame,
 nikogar Bog ne misli več izgnati.
 O vem, da jaz vam nisem angel, mati,
 pri vas doma pa so nebesa zame.
 Usmilite se me, usmilite,
 nikar me iz nebes ne silite!

A če me daste v tuji dom prerano —
 ko vrnem spet do rodnega se sela,
 že siv bo las mi silil izpod čela,
 in v jamicah oko bo zakopano,
 in prva guba preko mojih lic
 bo pričala, da sem prišla iz vic.

Kajneda, mati, vi ste predobrotni,
 ne boste več me silili od sebe?
 Le tisti dom, ki mi ga smrt izgrebe,
 le tisti novi dom bo moj samotni!
 In ko bogati ženin pride spet,
 tecite rajši vrata mu zapret!

